

Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Gid den faae Skam

Citation: Stub, Ambrosius: "Gid den faae Skam", i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-stub01val-shoot-workid58617.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Gid den faae Skam

Aria

Gid den faae Skam der slaaer i Dag
Een Rynke paa sit glatte Pande-Skind,
Den var jo gal, der fandt Behag
I det, der plager kun det arme Sind,
Nu seer jeg grandt,
Det Ord er sandt:
Verden er
Som enhver,
Tager sig dens Væsen Nær.

Hvor mange have, hvad de vil,
Og nende ey at nyde noget got,
Men tit maaske de spare til
Et Drog - der gjør dem kun i Graven Spot.
Hvad hialp det, at
Mand Dag og Nat
Sleed sig tret
Og ey met
Døde bort, og blev forgiet.

Hvor mange sørger kuns, fordi
De kan ey meer, end de behøve, faae!
Og føyed Himlen dem deri,
Da skulde heele Verden knap forslaae;
O Giærig Flok!

77

Vi faae vel nok
I en Klud
Om vor Hud,
Naar vi skal af Verden ud.

Hvor mange stræber kuns at faae,
Een fattig Titel for en Penge Sum?
Den vil ved høyre Side gaae,
Som mangen gang er baade blind og dum,
Men lad dem gaae
Og tænke paae,
At vi skal
Uden Val
Jevnes i den mørke Dal.

Du har imidlertid kun Støv,
Kun Skum og Skygge, usle Verdens Ven,
Dit Velstands Blomster som et Løv,
Kand hastig falde af, og smulnes hen,
Saa est du dog
Een Giæk, et Drog,
Som ey veed
Ret Beskeed,
Om din Foed i Løbet glead.